

2016. július 24. – Évközi 17. vasárnap

Történt egyszer, hogy Jézus éppen befejezte imádságát: Ekkor egyik tanítványa arra kérte: „Uram, taníts meg minket imádkozni, mint ahogy János is tanította imádkozni tanítványait.”

Jézus erre így szólt hozzájuk: „Amikor imádkoztok, ezt mondjátok:

Atyánk! Szenteltessék meg a te neved.

Jöjjön el a te országod.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk

minden ellenünk vétőnek.

És ne vígy minket kísértésbe.”

Azután így folytatta: „Tegyük fel, hogy valamelyiketeknek van egy barátja, aki éjfélkor bekopog hozzá, és ezt mondja: Barátom, adj kölcsön nekem három kenyeret! Útról érkezett egy vendégem, s nincs mivel megkínálnom. De az kiszól: Ne zavarj engem! Az ajtó már be van zárva, én is, gyermekeim is ágyban vagyunk. Nem tudok fölkelni, hogy adjak neked. Mondom nektek: Ha nem is kelne fel, hogy adjon neki barátságból, erőszakossága miatt mégis fölkel, és ad neki annyit, amennyire szüksége van.

Mondom tehát nektek: KérjeteK, és adnak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek, és ajtót nyitnak nektek. Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak ajtót nyitnak. Van-e köztetek olyan apa, aki követ ad fiának, mikor az kenyeret kér tőle? Vagy ha halat kér, akkor hal helyett tán kígyót ad neki? Vagy ha tojást kér, akkor talán skorpiót nyújt neki? Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.”

Lk 11,1-13

Kedves Testvérek!

A szöveg középpontjában az imádság áll, de inkább kívülről, egészen pontosan a végéről induljunk el, hogy aztán eljussunk az evangélium szívéig.

„Gonoszak vagytok, és mégis tudtok jót tenni.” Miféle gonoszság az, amely képes jót tenni, jót adni? Nyilvánvalóan az ember, mivel Isten képe, hasonlatossága, alapvetően jó, igényli belülről, hogy szeressék, és hogy ő is szerethessen. A jó hozzátartozik az emberi élet lényegéhez. A gonoszság másként ragadható meg. Először is úgy, hogy a gyermekeitekkel jók vagytok, de ez a jóságtok nem egyetemes, nem terjed ki mindenkire.

Az ember, amikor gonosz, akkor részvétlen. Nincs része a másik életében. Nem kapcsolódik be, és nem teszi a saját életének részévé a másik életét. Nyilvánvalóan ez a gyermekekkel, unokákkal, szeretteinkkel kapcsolatban nem lehet igaz, hiszen akkor az életünknek sem értelme, sem öröme nem lehetne. A gonoszságunk alapvetően azt jelenti, hogy nem vagyunk képesek mindenki felé kiterjeszteni önmagunkat, nem tudunk nyitottá válni mindenkire. Az a jó, ami bennünk van, nem akarja kibontani Isten tervét. Hány és hány olyan ember van, aki nem vesz részt szentmisén, de büszkén állítja magáról, hogy ő van olyan jó, mint azok, akik templomba járnak. Elképzelhető, hogy sok önzetlenségre képesek másokért, de nem törődnek Isten dolgaival, mert elképzelésük sincs arról, hogy ezeknek van bármiféle értelme és célja. Ám Isten önmaga ügyeit ránk bízta. Az a jó, ami bennünk van, nem akarja átfórnálni önmagát, a másik embert, és a világot. Konzerválni akarja szépnek vélt életét, de nem akar átalakulni azért, hogy általa a világ megváltozzon – szent legyen. Eszébe sem jut ilyesmi, és ez teljesen reális. Hogyan is gondolhatná az, aki nem hisz Istenben, hogy majd ő kovász lesz a világ számára.

A bennünk lévő jó nagyon korlátolt. Nem mutat túl a családon, a vér szerinti kapcsolatokon, az érzelmeken. Itt lép be Krisztus, és azt mondja: kérünk kell a Lelket az

Atyától, és ő megadja nekünk. Mit tesz a Lélek? Elsődlegesen képessé teszi az embert arra, hogy ne legyen részvétlen. Megérteti velünk, hogy a másik az életünk része. Ennek első megnyilatkozása, hogy a Lélek által Krisztusba épülünk, így az én testem már nem csak az enyém, hanem Krisztusé is. Ezért én nem ott végződök, ahol a körvonalaim. Krisztus az én határom. A Lélek beemelt a misztériumba, hiszen Krisztus önmagában, saját testében hordozva váltotta meg a világot. Ezek után kivel szemben akarsz közömbös lenni, kinek az életében nem akarsz részt venni, ha komolyan veszed azt, hogy Krisztussal egy test vagy? Itt a hívő embernek meg kell adnia magát. Mindenki felé nyitottnak kell lennünk. Így megélhetjük a szabadság misztériumát. A Lélek szabaddá, nyitottá tesz arra, hogy mindenki felé árásszuk a jót.

Amikor a Lélek ráeszmélt erre a hatalmas titokra, akkor vezet be minket az imába. Mert mindez ima nélkül értelmét veszíti, kihűl, élettelené lesz. Mert mi is az ima? Először is: ima az, ami nem szakad el a szívtől. Az ima a szívünket kell, hogy megjelenítse. Amikor nem a szívedből imádkozol, akkor nem lehet semmit látni, csak azt, hogy mozog a szád. Az igazi imádkozó a bensőjét tárja föl. A Lélek új szívet akar adni nekünk. Nem tanít minket imádkozni, hanem az Úr (Jézus Krisztus) szívét adja nekünk, hogy az ő szíve a mi bensőnkől legyen láthatóvá. Ezért ha az imádságunk elszakad a Lélektől kapott szívünktől, akkor az már nem is imádság. Ha bárkivel szemben is szívtelenek vagyunk, akkor nem tartozunk Krisztushoz.

A szükség: imává lesz. Jézus szavai szerint a szükség az dörömböl, és önmagában ima, mert Istenhez kiált. Amikor igazán szükséged van valamire, akkor üvölthetsz, jajgathatsz, az akkor is ima. Ilyen értelemben Isten az, aki örökké segítséget szenved. Jézus Krisztusban éppen ezt mutatja meg nekünk. Ő állandóan dörömböl, kopogtat: Engedj be, legyél számomra istálló, jászol, legyél az, akibe beléphetek, hiszen szükségem van rád! Jézus kopogtat: éhes vagyok, szomjas vagyok, magadból, az életedből adj nekem enni, inni. Minden éhező, minden szomjazó, minden segítséget szenvedő ember Jézus szívével kopogtat. Nagyon nehéz jónak lenni. Krisztusnak kell lenni ahhoz, hogy jók legyünk, mert egyedül ő – Isten – a jó, aki mindenre és mindenkire gondol, aki éppen ezért örök segítséget szenved.

Kérjük a Szentlelket, hogy adjon nekünk új szívet, hogy szabaddá legyünk, hogy ki akarjuk bontani Isten tervét a világban. Adjon nekünk erőt, hogy képesek legyünk átfórálni önmagunkat és a világot annak a Szívnek képére, amelyet a Lélektől kaptunk. Hogy hinni tudjunk abban, hogy Isten terve boldoggá tesz, mert Jézushoz emel minket.

Amen.